

வந்தவழி யெந்தவழி யென்றுணர வோர்நிலையின்
 மனநிற்ற லெக்காலமோ
 மருளற்ற திருவரு ளலாதுநிலை யிலையென்ற
 மதிபெறுவ தெக்காலமோ
 சந்ததமு மனமடக் குஞ்சாத கங்கொடு
 தவம்புரிவ தெக்காலமோ
 சவிமன்று ளானந்த நடைகண்டு மகிழ்தொண்டர்
 சார்புறுவ தெக்காலமோ
 மந்தமதி யாளர்கட் கெட்டாத சிவசமய
 வாழ்வடைவ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 செந்திருக் கமலவடி யருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

வந்தவழி எந்தவழி என்று உணர ஓர் நிலையில்
 மனம் நின்றல் எக்காலமோ
 மருள் அற்ற திருவருள் அலாது நிலை இலை என்ற
 மதி பெறுவது எக்காலமோ
 சந்ததமும் மனம் அடக்கும் சாதகம் கொடு
 தவம் புரிவது எக்காலமோ
 சவி மன்றுள் ஆனந்த நடைகண்டு மகிழ்தொண்டர்
 சார்பு உறுவது எக்காலமோ
 மந்தமதியாளர் கட்டு எட்டாத சிவசமய
 வாழ்வு அடைவது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுதுபடுமோ எனத்தினம்
 மயங்கும் என் முன்புவந்து
 செந்திருக் கமல அடி அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

51. “சவிமன்று ளானந்தநடை” என்றது பற்றி நிகழ்ந்துள்ள நூல் – இவ்வாசிரியருளிய 3-வது மண்டலத்தைச் சார்ந்த தகராலயரகசியமும், அதனுரையாகிய சதானந்த சாகரமுமாம். மூலம் உரை முழுதும் அவ்வொன்றையே விளக்க வெழுந்த சுப்பிரமணிய பரத்துவபோதகப் பெருநூலென்க. இதனையறியாதார் சிதம்பரவண்மையை நன்கறிந்தவராகார்.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! நாம் இந்த உலகில் வந்து பிறக்க எது காரணம் என்று அறிய, ஒரு நிலையில் மனம் அடங்குதல் எக்காலமோ? மயக்கமற்ற திருவருள் துணையில்லாமல், அந்த நிலை கூடாது என்னும் அறிவு பெறுவது எக்காலமோ? எப்போதும் மனம் அடங்கும்படிச் சாதகம் கொண்டு தவம் செய்வது எக்காலமோ? பொன்னம்பலத்தில் நீ புரியும் ஆனந்த நடனம் கண்டு மகிழும் தொண்டருடன் சேர்ந்திருப்பது எக்காலமோ? மந்தமான அறிவுடையார்களுக்கு எட்டாத சைவ சமயம் வகுத்தபடி வாழ்வு அடைவது எக்காலமோ? இப்போது வாய்த்துள்ள மனிதப் பிறவி பழுதாகிவிடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்பு வந்து, சிவந்த அழகிய தாமரை மலர் போலும் திருவடி அருள் அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

51

பகிர்முக மனத்தையுள் வலிக்கின்ற பூரகம்
 பயிறலினி யெக்காலமோ
 பாழாகு மனதையுட் பந்தகஞ் செய்புகும்
 பகமேவ லெக்காலமோ
 ககனகும் பகநின்று வெளிவிடு மிரேசகங்
 கண்டுயர்வ தெக்காலமோ
 கண்ணினுக் குக்கண் ணெனத்திகழு மறிவான
 கண்பெறுவ தெக்காலமோ
 மகிமையுள பெரியபொரு ளெங்கணு மிருக்கின்ற
 மரபறிவ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 திகிறபு திருச்சரண வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பகிர்முக மனத்தை உள்வலிக்கின்ற பூரகம்
 பயிறல் இனி எக்காலமோ
 பாழாகும் மனத்தை உள் பந்தகம் செய்புகும்
 பகம் மேவல் எக்காலமோ

ககன கும்பக நின்று வெளிவிடும் இரேசகம்
 கண்டு உயர்வது எக்காலமோ
 கண்ணினுக்குக் கண் எனத் திகழும் அறிவான
 கண் பெறுவது எக்காலமோ
 மகிமை உள பெரிய பொருள் எங்கணும் இருக்கின்ற
 மரபு அறிவது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுதுபடுமோ எனத் தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 திகில் தபு திருச்சரண அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! நாம் இந்த உலகில் வந்து பிறக்க எது
 காரணம் என்று அறிய, ஒரு நிலையில் மனம் அடங்கல் எக்காலமோ?
 வெளிமுகமாகச் செல்லும் மனத்தை உள்ளே இழுத்து, செலுத்தும்
 “பூரகம்” பழகுதல் இனி எக்காலமோ? பாழாகும் மனத்தை உள்ளே
 நிறுத்தச் செய்யும் கும்பகத்தைப் பொருந்தல் எக்காலமோ?
 பிராணனைக் கும்பகம் செய்து பின்பு வெளிவிடும் முறையான
 இரேசகம் பழகி உயர்நிலை அடைவது எக்காலமோ? கண்ணுக்குக் கண்
 என்று கூறும்படி விளங்கும் அறிவான கண் பெறுவது எக்காலமோ?
 மகிமையுள்ள பரம்பொருள் எவ்விடமும் இருக்கின்ற மரபை அறிவது
 எக்காலமோ? இப்போது வாய்த்துள்ள மனிதப் பிறவி பழுது
 ஆகிவிடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்பு வந்து, அச்சத்தைப்
 போக்கும் உன் அழகிய திருவடியருளை அளித்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

52

தங்கா தெழுந்துநா லங்குலங் கழிவதைத்
 தடைபுரிவ தெக்காலமோ
 சலனமில் லாததீ பத்தையொத் துள்ளுளே
 சாதிப்ப தெக்காலமோ
 கங்கா ஜலம்போல வேயுருகி யென்னுருக்
 கண்டறிவ தெக்காலமோ
 கன்மமல மெல்லா மொர்இயொரு திருவருட்
 கன்மமுற லெக்காலமோ

மங்காத மதியமிழ்த முண்டுமற் றுண்பதை
 மறந்தமர்வ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 சிங்காத பெரியதிரு வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

தங்காத எழுந்து நால் அங்குலம் கழிவதைத்
 தடைபூர்வது எக்காலமோ
 சலனம் இல்லாத தீபத்தை ஒத்து உள் உளே
 சாதிப்பது எக்காலமோ
 கங்காசலம் போலவே உருகி என் உருக்
 கண்டு அறிவது எக்காலமோ
 கன்மமலம் எல்லாம் ஒரீஇ ஒரு திருவருள்
 கன்மம் உறல் எக்காலமோ
 மங்காத மதி அமிழ்தம் உண்டு மற்று உண்பதை
 மறந்து அமர்வது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மப் பழுதுபடுமோ எனத்தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 சிங்காத பெரிய திருவருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பிராணவாயுவை வெளியிடும்போது பன்னிரண்டங்குலம் ஆக வருகின்றது; அதில் நாலங்குலம் கழிந்து விடுகிறது; அவ்வாறு கழிவதைத் தடைசெய்வது எக்காலமோ? அசைவில்லாத தீபத்தைப் போன்று உள்ளுக்குள்ளே நிட்டையில் நிற்பது எக்காலமோ? மனம் கங்கையைப் போல் உருகி என் ஆன்மாவை உள்ளே கண்டு கொள்வது எக்காலமோ? கன்மமலம் மூன்றும் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருட் செயலில் நிற்பது எக்காலமோ? அழியாத ஞான அமிழ்தம் உண்டு உடம்பை வளர்க்கும் உண்டியை மறந்து அமர்வது எக்காலமோ? இப்பொழுது வாய்த்துள்ள பிறவி வீண்படுமோ என

நாளும் மயங்கும் என் முன்பு வந்து குறையாத பெரிய திருவருளை
நிறுவி என்னை அடிமை கொள்வாயாக! 53

சருவவல் லமையுடைத் தனியரு ளெனாதுஞர்
தடியவெழு லெக்காலமோ
தனியே யிருந்துவிழி மூடவோ ருறுதியெழு
தருகால மெக்காலமோ
பொருபுல னெலாமொருவி யறியாத புதுவிடம்
புக்கணைவ தெக்காலமோ
புரையற்ற சதுர்வேத முடிபாக நிற்குமொரு
பொருளறிவ தெக்காலமோ
வருதலும் போதலு மிலாதவொரு பெருவாழ்வு
மருவிடுவ தெக்காலமோ
வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
மயங்குமென் முன்புவந்து
திருவளர் பரப்பிரம வருணிறுவி யாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சருவ வல்லமை உடைத் தனி அருள் எனாது சூர்
தடிய எழல் எக்காலமோ
தனியே இருந்து விழி மூட ஓர் உறுதி எழு
தருகாலம் எக்காலமோ
பொருபுலன் ளலாம் ஒருவி அறியாத புது இடம்
புக்கு அணைவது எக்காலமோ
புரை அற்ற சதுர்வேத முடிபாக நிற்கும் ஒரு
பொருள் அறிவது எக்காலமோ
வருதலும் போதலும் இலாத ஒரு பெருவாழ்வு
மருவிடுவது எக்காலமோ
வாய்த்த சன்மம் பழுதபடுமோ எனத் தினம்
மயங்கும் என் முன்பு வந்து
திருவளர் பரப்பிரம அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
தித்திக்கும் முத்தி முதலே
தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள

சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! எல்லாம் வல்ல ஒப்பற்ற திருவருள் எனது துன்பத்தை ஒழிக்க எழுந்தருள்வது எக்காலமோ? தனியிடத்திருந்து கண்களை மூடித் தியானம் செய்வதற்கு உண்டாகும் காலம் எக்காலமோ? என்னிடம் போர்புரிந்து கொண்டிருக்கும் ஐம்புலன்களை நீக்கிப் புலன்களால் அறியப்படாத புது இடத்தில் புகுந்து சேர்வது எக்காலமோ? பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத ஒரு பெருவாழ்வான முத்தி வாழ்வு சாருவது எக்காலமோ? இப்போது வாய்த்துள்ள மனிதப் பிறவி பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து, மேன்மை நிலைபெறும் பரப்பிரம அருள் அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 54

கைதவந் திமிரா தகந்தையை யடக்கக்
 கருத்துறுவ தெக்காலமோ
 கண்டவிட னெல்லா முனைத்தொழு திருக்குமொரு
 களியெய்த லெக்காலமோ
 ஐயுணர்வு மெற்குளே யைக்கியப் பட்டறிஞ
 னாநிற்ப தெக்காலமோ
 ஆசற்ற பரிபூர ணானந்த மாயுள்ள
 வறிவறிவ தெக்காலமோ
 மையிருண் மலக்கட் டறுத்தவடி யாருற்ற
 வாழ்வடைவ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 தெய்வங்கள் சூழ்தெய்வ வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கைதவம் திமிராது அகந்தையை அடக்கக்
 கருத்து உறுவது எக்காலமோ
 கண்ட இடன் எல்லாம் உனைத் தொழுது இருக்கும் ஒரு
 களி எய்தல் எக்காலமோ
 ஐ உணர்வு ஏற்குளே ஐக்கியப்பட்டு அறிஞ
 னா நிற்பது எக்காலமோ
 ஆசு அற்ற பரிபூரண ஆனந்தமாய் உள்ள
 அறிவு அறிவது எக்காலமோ

மை இருள் மலக்கட்டு அறுத்த அடியார் உற்ற
 வாழ்வு அடைவது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம்பழுது படுமோ எனத் தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 தெய்வங்கள் சூழ் தெய்வ அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! வஞ்சம் ஓங்காது அகந்தையை அடக்கும் எண்ணம் வருவது எக்காலமோ? பார்க்குமிடமெல்லாம் உனைத் தொழுதிருக்கும் ஒரு மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பது எக்காலமோ? ஐம்பொறிகளினால் தோன்றும் ஐந்து அறிவும் எனக்குள்ளே ஒன்றுபட்டு, அதன் பயனாய் நான் ஞானியாக இருப்பது எக்காலமோ? குற்றமற்ற பரிபூரணானந்தமாய் உள்ள பேரறிவை அறிந்து கொள்வது எக்காலமோ? கரிய இருளான ஆணவ மலக்கட்டை அறுத்து, உன் அடியார் அடைந்த மேலான வாழ்வை அடைவது எக்காலமோ? இப்பொழுது வாய்த்துள்ள மனிதப்பிறவி பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து தெய்வங்கள் சூழ்ந்து நின்று தொழும் தெய்வ அருள் அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 55

பேராசை யில்லாவொர் பேராசை கொண்டுற்ற
 பேதெற்ற லெக்காலமோ
 பெருமையில் லாதவொரு பெருமைகொண் டறிவற்ற
 பெருமைவிட லெக்காலமோ
 போராடு மறுவரைப் போராடி வென்றறிய
 புகழ்பெறுவ தெக்காலமோ
 பொறிமயங் காமலைம் பொறியையு மொடுக்கியுட்
 போக்கறிவ தெக்கலாமோ
 வாராத கம்பலைகள் வரினுமென் மனநனி
 மகிழ்ந்துய்வ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து

சீராரு நிஜமோத வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பேராசை இல்லா ஓர் பேராசை கொண்டு உற்ற
 பேது எற்றல் எக்காலமோ
 பெருமை இல்லாத ஒரு பெருமை கொண்டு அறிவு அற்ற
 பெருமை விடல் எக்காலமோ
 போராடும் அறுவரைப் போர் ஆடி வென்று அரிய
 புகழ் பெறுவது எக்காலமோ
 பொறி மயங்காமல் ஐம் பொறியையும் ஒடுக்கி உள்
 போக்கு அறிவது எக்காலமோ
 வாராத கம்பலைகள் வரினும் என் மனம் நளி
 மகிழ்ந்து உய்வது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுதுபடுமோ எனத் தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 சீர் ஆரும் நசம் ஒத அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ணரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! மண், பெண் பொன் என்பவற்றில்
 பேராசை வையாமல், உன்னை அடைய வேண்டுமெனும் பேராசை
 கொண்டு என் அறியாமையை ஒழிப்பது எக்காலமோ? உலகப் புகழ்,
 செல்வம் போன்ற பெருமையில்லாமல் உன் அடியார் என்னும்
 பெருமை பெற்று, நிலையில்லாப் புகழ், செல்வம், பதவி போன்ற வீண்
 பெருமையை விடுதல் எக்காலமோ? காமம், குரோதம், உலோபம்,
 மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் என்னுடன் போராடும் ஆறு
 பகைவரைப் போராடி வென்று அடைதற்கரிதான புகழை அடைதல்
 எக்காலமோ? அறிவு மயங்காமல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
 என்னும் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி மனத்தின் செயலை அறிவது
 எக்காலமோ? வரக்கூடாத துன்பங்கள் வரினும் என் மனம் மகிழ்ந்து

வாழ்வது எக்காலமோ? இப்பொழுது வாய்த்துள்ள பிறப்பு பழுதுபடுமோ என்று தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து, சிறப்புமிக்க உண்மையை உரைக்க அருள் செய்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 56

பாடும் படிக்குப் பதம்பெற வரும்பாடு
 படநினைவ தெக்காலமோ
 பாவையர்க ணையமொரு போதுமுத வாநெனும்
 பண்பனைவ தெக்காலமோ
 ஆடுமர வைப்பிடித் தாடாது கூண்டிடை
 யடைத்திடுவ தெக்காலமோ
 அன்மேனி யந்தகன் செயலெனக் கயலென
 வடங்கியுற லெக்காலமோ
 மாடுதே டித்தேடி யலையாது நின்சரண
 வாழ்வெய்த லெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 தேடரிய சிற்சுகன வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பாடும் படிக்குப் பதம்பெற அரும்பாடு
 பட நினைவது எக்காலமோ
 பாவையர்கள் நேயம் ஒரு போதும் உதவாது எனும்
 பண்பு அனைவது எக்காலமோ
 ஆடும் அரவைப் பிடித்து ஆடாது கூண்டிடை
 அடைத்திடுவது எக்காலமோ
 அன்மேனி அந்தகன் செயல் எனக்கு அயல் என
 அடங்கி உறல் எக்காலமோ
 மாடு தேடித் தேடி அலையாது நின் சரண
 வாழ்வு எய்தல் எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுது படுமோ எனத்தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 தேடு அரிய சிற்சுகன அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! உன் புகழைப் பாடுவதற்குரிய பதவி பெறுவதற்கு அரிய முயற்சி செய்வது எக்காலமோ? பெண்களிடத்தில் விருப்பம் கொள்ளுதல் ஒரு போதும் கூடாது எனும் குணம் அமைவது எக்காலமோ? படமெடுத்து ஆடுகின்ற பாம்பைப்போல, உள்ளேயும் வெளியேயும் மாறி மாறிச் சென்று கொண்டிருக்கும் பிராணனை, உள்ளேயே ஆடாமல் நிறுத்தி வைப்பது எக்காலமோ? கரிய மேனியுடைய இயமன் உயிரைப் பிடிக்கும் செயல் எனக்குப் புறம்பாகும்படி நிட்டையில் நான் அடங்கியிருப்பது எக்காலமோ? செல்வம் தேடித்தேடி வாய்த்துள்ள பிறப்புப் பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து, தேடுதற்கு அரிய சிதாகாச அருளை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

57

காற்றுக் கயிற்றினின் றாடுமிப் பாவைபொய்க்
 கனவாத லெக்காலமோ
 காயகற் பங்குளிகை தேடியலை யாதுசிவ
 கற்பமுண லெக்காலமோ
 தோற்றங்கள் யாவையும் விரித்துச் சுருக்குகிற
 சூதறிவ தெக்காலமோ
 சொல்லரிய வாறத்து வாவுங் கடக்குமொரு
 தொழிலேற லெக்காலமோ
 மாற்றமி லத்தசிவ ஞானநிலை யாளரடி
 வந்திப்ப தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 சீற்றமறு மன்பர்கரு தருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

காற்றுக் கயிற்றில் நின்று ஆடும் இப்பாவை பொய்க்
 கனவு ஆதல் எக்காலமோ
 காயகற்பம் குளிகை தேடி அலையாத சீவ
 கற்பம் உணல் எக்காலமோ

58. ஆறத்துவா = ஆறுவழி. அவை - மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை யென்பனவாம். விவரம் தகராலயரகசிய வுரையுழைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

தோற்றங்கள் யாவையும் விரித்துச் சுருக்குகிற
 சூது அறிவது எக்காலமோ
 சொல் அரிய ஆறு அத்துவாவும் கடக்கும் ஒரு
 தொழில் ஏறல் எக்காலமோ
 மாற்றம்இல் அத்த சிவஞானநிலையாளர் அடி
 வந்திப்பது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுதுபடுமோ எனத் தினம்
 மயங்கும் என் முன்புவந்து
 சீற்றம் அறும் அன்பர் கருது அருள் நிறவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பிராணன் என்னும் கயிற்றினால் ஆடும் பாவையான இவ்வுடம்பு என்று பொய்க் கனவு ஆகுதல் எக்காலமோ? உடம்பை அழியாமற் காப்பதற்குக் காயகற்பம், மாத்திரை முதலியன தேடி அலையாமல் சிவம் எனும் கற்பம் உண்ணல் எக்காலமோ? தோற்றங்கள் யாவையும் படைத்து ஒடுக்குகின்ற வஞ்சனையை அறிவது எக்காலமோ? சொல்லுதற்கு அரியதான மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களையும் கடக்கும் செயலில் முன்னேறுதல் எக்காலமோ? மாறுதலுக்குட்படாத கடந்த சிவஞான நிலையில் உள்ளவர்தம் திருவடிகளை வணங்குவது எக்காலமோ? இப்போது வாய்த்துள்ள மாணிடப் பிறவி பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்பு வந்து, வெகுளியற்ற அன்பர் எண்ணும் அருளை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 58

காமாதி களைவிட் டிருக்குமிய மத்திற்
 கருத்துறுவ தெக்காலமோ
 கருத்திலெழு வாசனை யடக்கலெனு நியமநிலை
 கைக்கொள்வ தெக்காலமோ
 பேமா முபாதியோ ரேழுமில் லாதனம்
 பெற்றமர்வ தெக்காலமோ
 பிராணபந் தனமாகு மனநிரோ தனநன்கு
 பேணியுற லெக்காலமோ

59. உபாதி ஒரேழு = பொய்யை மெய்யெனும் அஞ்ஞானம், பொய்கூறல், அயர்வு, மூர்ச்சை, ஆசையை மறைத்தல், பிறவுயிர்களை வருத்துமெண்ணம், அச்சம் என்பனவாம்.

மாமா சறும்படி பிரத்தியா காரநிலை
 மன்னிடுவ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 சீமே வதீதர்கரு தருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

காமஆதிகளை விட்டு இருக்கும் இயமத்தில்
 கருத்து உறுவது எக்காலமோ
 கருத்தில் எழுவாசனை அடக்கல் எனும் நியம நிலை
 கைக் கொள்வது எக்காலமோ
 பேம் ஆம் உபாதி ஒர் ஏழும் இல் ஆதனம்
 பெற்று அமர்வது எக்காலமோ
 பிராணபந்தனம் ஆகும் மனநிரோதனம் நன்கு
 பேணி உறல் எக்காலமோ
 மாமாக அறும்படி பிரத்தியாகார நிலை
 மன்னிடுவது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம்பழுதுபடுமோ எனத்தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 சீமேவு அதீதர் கருது அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! காமம், குரோதம், உலோபம்,
 மோகம், மதம், மாற்சரியம் முதலியவைகளைவிட்டு ஒழுக்குகின்ற
 இயமத்தில் எண்ணத்தைச் செலுத்துவது எக்காலமோ? எண்ணத்தில்
 தோன்றுகின்ற அறிவினை அடக்கல் எனும் நியமத்தைக்
 கடைப்பிடிப்பது எக்காலமோ? பொய்யை மெய் எனும் அறியாமை,
 பொய் கூறல், அயர்வு, மூர்ச்சை, ஆசையை மறைத்தல், பிற உயிர்களை
 வருத்தும் எண்ணம், அச்சம் என்னும் ஏழும் இல்லாத ஆசனம்
 பெற்று அமர்வது எக்காலமோ? பிராணனை அடக்கும் மனத்தை
 ஒழித்தலை நன்கு பேணுதல் எக்காலமோ? பெரிய குற்றம்
 நீங்கும்படிப் பிரத்தியாகாரத்தை நிலைபெறச் செய்தல் எக்காலமோ?

இப்போது வாய்த்துள்ள மானிடப் பிறவி பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து, சிறப்புள்ள அதீதர் எண்ணும் அருளை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

59

விடயவா தனைகெடுத்த துன்னரிய தாரணையின்
 மேவியிட லெக்காலமோ
 மிளர்கந்த தெய்வத்தை முன்னொரு தியானத்தில்
 விரிகின்ற தெக்காலமோ
 தடையற்ற சுகநிருவி கற்பச் சமாதியிற்
 சயனிப்ப தெக்காலமோ
 சைவசன் மார்க்கமுடி வற்றோ மெனுங்களி
 தலைக்கேற லெக்காலமோ
 வடகயிலை தென்கயிலை யிறைவரா சீர்வாதம்
 வந்தணைவ தெக்காலமோ
 வாய்த்தசன் மம்பழுது படுமோ வெனத்தின
 மயங்குமென் முன்புவந்து
 திடஞான நிலையான வருணிறுவி யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

விடய வாதனை கெடுத்து உன் அரிய தாரணையில்
 மேவி இடல் எக்காலமோ
 மிளர்கந்த தெய்வத்தை முன் ஒரு தியானத்தில்
 விரிகின்றது எக்காலமோ
 தடையற்ற சுகநிருவி கற்பச் சமாதியில்
 சயனிப்பது எக்காலமோ
 சைவசன்மார்க்கம் முடிவு உற்றோம் எனும் களி
 தலைக்கு ஏறல் எக்காலமோ
 வடகயிலை தென்கயிலை இறைவர் ஆசீர்வாதம்
 வந்து அணைவது எக்காலமோ
 வாய்த்த சன்மம் பழுதுபடுமோ எனத் தினம்
 மயங்கும் என் முன்பு வந்து
 திடஞான நிலையான அருள் நிறுவி ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ளூரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! ஐம்புல நுகர்வால் உண்டாகும் வேதனையை ஒளித்து, உன் அரிய தாரணையில் பொருந்தியிருத்தல் எக்காலமோ? மிளிர்கின்ற கந்த மூர்த்தியைத் தியானத்தில் நிறுத்தல் எக்காலமோ? தடையில்லாத இன்ப நிருவிகற்பச் சமாதியில் தூங்குவது எக்காலமோ? சைவ சன்மார்க்க முடிவை அடைந்தோம் (ஞானத்தை) எனும் மகிழ்வு என் மூளையில் ஏறுதல் எக்காலமோ? இமயம் என்னும் வடகயிலையிலும் திருக்காளத்தி எனும் தென்கயிலையிலும் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் ஆசீர்வாதம் வந்து பொருந்துதல் எக்காலமோ? இப்போது வாய்த்துள்ள மாணிடப் பிறவி பழுதுபடுமோ எனத் தினம் மயங்கும் என் முன்னே வந்து, உறுதியான ஞான நிலையாகிய அருள் அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!